

Sygnatura akt III U 695/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 15-02-2016 r.

Sąd Okręgowy w Koninie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia – **SO Jadwiga Świącicka**

Protokolant: sekretarz sądowy Marcin Jamrószka

po rozpoznaniu w dniu 08-02-2016 r. w Koninie

sprawy **R. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o zastosowanie polskiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołania **R. K.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 2 czerwca 2015r. nr (...) znak (...)

I. **Oddala odwołanie**

II. **Zasądza od odwołującego na rzecz pozwanego kwotę 60 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. decyzją nr(...)z dnia 2.06.2015 r. na podstawie art. 83 ust. 1, art. 38, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 13 pkt 4 ustawy z 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2013.1442 ze zm.) w zw. z art. 14c lit. a rozporządzenia Rady (EWG) nr (...) z dnia 14.06.1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz.UE L 149 z 5.07.1971 r., s. 2 i nast.) ustalił, iż w stosunku do R. K. od dnia 3.01.2010 r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

W uzasadnieniu podkreślono, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P. otrzymał wniosek dot. ustalenia ustawodawstwa właściwego z tytułu aktywności zawodowej wykonywanej w dwóch lub więcej krajach Unii Europejskiej. Z informacji od brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej H. R. & C. z dnia 19.09.2013 r. wynika, że R. K. jest zarejestrowany jako osoba prowadząca działalność gospodarczą na terenie (...) od dnia 3.01.2010 r. Jednocześnie R. K. prowadzi od dnia 22.04.2009 r. działalność gospodarczą, a na podstawie dokonanej analizy dokumentów wskazano, że R. K. jest także osobą wykonującą umowę zlecenia na terenie(...)

Mając na uwadze powyższe okoliczności organ rentowy uznał, iż z uwagi na zbieg działalności na terenie (...)oraz umowy zlecenia i działalności na terenie (...), R. K. zgodnie z art. 14c lit. a rozporządzenia Rady (EWG) podlega ustawodawstwu polskiemu.

Odwołanie od decyzji złożył R. K. wnosząc o jej zmianę i zastosowanie brytyjskiego ustawodawstwa w zakresie ubezpieczeń społecznych od 3.01.2010 r. Odwołujący podał, że podlegał pod brytyjskie ustawodawstwo, gdyż prowadził działalność gospodarczą w (...) dłużej niż przez 24 miesiące i jej profil był inny niż działalność prowadzona w (...), a dodatkowo z tytułu działalności w(...) nie uzyskuje żadnego dochodu i od kilku lat składała zerowe rozliczenia roczne do Urzędu Skarbowego w (...). Odwołujący podniósł również nieścisłości w ustaleniach organu rentowego gdyż działalność prowadzi od 2000 r. a w decyzji jest mowa, że od 22.04.2009 r. Ponadto wbrew twierdzeniom ZUS wykazał dane niezbędne do ustalenia ustawodawstwa. Odwołujący wskazał także, że zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia 987/2009 praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Zdaniem odwołującego to dotyczy także i jego sytuacji, albowiem działalność gospodarcza w (...) nie wykazuje dochodów, przychód jest równy zeru, a z tytułu działalności w (...)osiąga coroczny dochód i odprowadzane były składki na ubezpieczenie społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji, zwracając uwagę na to, że odwołujący w (...)był zatrudniony na podstawie umowy zlecenia.

Sąd ustalił i zważył co następuje :

R. K. od dnia 22.04.2009 r. posiada zarejestrowaną w (...) działalność gospodarczą działając pod firmą (...) (...) z miejscem wykonywania działalności W.. Przedmiotem działalności jest badanie i analiza związana z jakością żywności. Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej odwołujący w latach 2010-2014 deklarował przychody na poziomie „0 zł” w rozliczeniach rocznych do urzędu skarbowego.

Od 2009 r. R. K. zawiera obowiązujące na okres danego roku umowy zlecenia z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii w K. związane wykonywaniem przez niego prac pomocniczych przy badaniu zwierząt rzeźnych oraz mięsa. W ramach umów zlecenia odwołujący zajmuje się badaniem przedubojowym zwierząt w zakresie czy nie są one zmęczone lub nadmiernie pobudzone oraz nie wykazują objawów choroby, pomiaru temperatury wewnętrznej ciała zwierząt, rutynowego badania poubojowego tusz i narządów, bez wydawania oceny mięsa oraz znakowania mięsa. Zadania te realizuje na terenie firmy (...) w K..

Z tytułu umów zlecenia odwołujący podlegał obowiązkowi ubezpieczenia społecznego w kraju.

Odwołujący osiągnął przychody z tytułu wykonywania umowy zlecenia zawartej z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii w K. wynoszące odpowiednio w : 2010 r. – 58.980 zł, 2011 r. – 60.820,00 zł, 2012 r. – 76.910 zł, 2013 r. – 71.900 zł, 2014 r. – 57.037,50 zł.

Jednocześnie R. K. od dnia 3.01.2010 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej na terenie (...)zajmując się marketingiem handlowym (promocja sklepów, roznoszenie ulotek) i jest zobowiązany do opłacania składek na ubezpieczenie społeczne obowiązujących na terenie tego kraju.

Odwołujący w okresie miesiąca 2 tygodnie spędza w (...), a pozostałe 2 tygodnie w (...) Takie rozłożenie okresów przyjazdów i wyjazdów nie koliduje z wykonywaniem przez niego umowy zlecenia, gdyż ma dowolność w ustaleniu terminów wykonywania zadań, które są ustalane z góry na cały miesiąc. W (...)odwołujący wynajmuje mieszkanie, natomiast po powrocie do kraju mieszka razem z żoną w domu jednorodzinnym w W., który jest jego adresem zameldowania.

Aktualnie odwołujący realizuje zawartą z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii w K. kolejną umowę zlecenia w zakresie prac pomocniczych przy badaniu zwierząt rzeźnych oraz mięsa w zakładzie (...)w K..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych prowadził postępowanie w zakresie ustalenia ustawodawstwa właściwego dla R. K. w okresie od 3.01.2010 r.

z uwagi na uzyskaną informację od brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej

o prowadzeniu przez odwołującego od dnia 3.01.2010 r. działalności gospodarczej na terenie (...)

Pismem z dnia 5.06.2014 r. organ rentowy poinformował R. K., że w okresie od 3.01.2010 r. do 31.12.2014 r. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 14c lit. a Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14.06.1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz.UE L 149 z 5.07.1971 r., s. 2 i nast.) oraz na podstawie art. 13 ust. 1 lit. a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2014 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE. z 30.04.2004 nr L 166/1) albowiem od 3.01.2010 r. odwołujący prowadzi działalność na własny rachunek na terenie (...), a w (...) wykonuje umowę zlecenia oraz wykonuje działalność na własny rachunek. O powyższej okoliczności organ rentowy poinformował także brytyjską instytucję ubezpieczeniową.

Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję nr (...) z dnia 2.06.2015 r. w której ustalił, że w stosunku

do R. K. od dnia 3.01.2010 r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, przedłożonych do sprawy (k. 4-46, 61-82), umów zlecenia (k.87-88, 96- koperta), zeznań R. K. (k. 89v), informacji z Urzędu Skarbowego w K. (k.99).

Wartość dowodowa dokumentów nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony.

Za przekonujące Sąd uznał zeznania odwołującego R. K., albowiem podawane przez niego twierdzenia o prowadzeniu działalności gospodarczej na terenie (...) oraz wykonywaniu w kraju umów zlecenia zawartych z Powiatowym Inspektoratem Weterynarii w K. znalazły odzwierciedlenie w przedłożonych dokumentach.

Przedmiotem sporu była kwestia czy organ rentowy prawidłowo uznał, że w okresie od dnia 3.01.2010 r. właściwym ustawodawstwem dla R. K. powinno być ustawodawstwo polskie czy też powinno być tak jak tego domagał się odwołujący ustawodawstwo brytyjskie.

Zgodnie z preambułą rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1408/71 z dnia 14.06.1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego w stosunku do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.Urz.UE L 149 z 5.07.1971 r., s. 2 i nast.) pracownicy najemni i osoby prowadzące działalność na własny rachunek przemieszczające się we Wspólnocie powinny być objęte systemem zabezpieczenia społecznego tylko jednego Państwa Członkowskiego w celu uniknięcia zbiegu właściwych ustawodawstw i wynikających z tego komplikacji.

Według art. 13 ust. 1 tego rozporządzenia, z zastrzeżeniem art. 14c i 14f, osoby, do których stosuje się ono, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego.

Istotne znaczenie w sytuacji odwołującego miała regulacja z art. 14c lit. a rozporządzenia nr 1408/71 stanowiąca, że osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego Państwa Członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem lub jeżeli jest zatrudniona na terytorium dwóch lub więcej Państw Członkowskich, ustawodawstwu określoneemu zgodnie z art. 14 ust. 2 lub 3 w/w rozporządzenia.

Art. 13 ust. 2 lit a rozporządzenia nr 1408/71 stanowił przy tym, że pracownik najemny zatrudniony na terytorium jednego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na

terytorium innego Państwa Członkowskiego lub jeżeli przedsiębiorstwo lub pracodawca, który go zatrudnia ma swoją zarejestrowaną siedzibę lub miejsce prowadzenia działalności na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

Zgodnie z treścią art. 12a ust. 7 lit a rozporządzenia Rady EWG nr 574/12 z dnia 21.03.1972 r. stanowiącego rozporządzenie wykonawcze do powyższego rozporządzenia nr 1408/71 stanowi, że jeżeli zgodnie z postanowieniami art. 14 c pkt. a rozporządzenia, osoba, która wykonuje jednocześnie pracę najemną na terytorium Państwa Członkowskiego oraz wykonuje pracę na własny rachunek na terytorium innego Państwa Członkowskiego, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę najemną, instytucja wskazana przez właściwą władzę tego państwa wydaje jej zaświadczenie, stwierdzające, że podlega jego ustawodawstwu oraz przekazuje odpis tego zaświadczenia instytucji wskazanej przez właściwą władzę każdego innego Państwa Członkowskiego, na którego terytorium wymieniona osoba wykonuje pracę na własny rachunek, a także na którego terytorium wymieniona osoba ma miejsce zamieszkania.

Zauważyć należy, że w dniu 1.05.2010 r. nastąpiła reforma systemu koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego i w miejsce rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14.06.1971 r. oraz rozporządzenia Rady (EWG) nr 547/12 z dnia 21.03.1972 r. obowiązują rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego (WE) nr 883/2004 z dnia 29.04.2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie podstawowe) oraz rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego nr 987/2009 z dnia 16.09.2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (rozporządzenie wykonawcze).

W rozporządzeniu nr 883/2004 rozwiązanie dotyczące wykonywania pracy najemnej oraz prowadzenia działalności na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich została uregulowana w art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia i wynikająca z treści tego przepisu regulacja prawna przewiduje właściwość ustawodawstwa tego Państwa Członkowskiego w którym dana osoba wykonuje swoją pracę najemną.

Należy przy tym zauważyć, że zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 1408/71, który zawiera definicje pojęć używanych dla potrzeb rozporządzenia określenia „pracownik najemny” i „osoba prowadząca działalność na własny rachunek” oznaczają m.in. osobę ubezpieczoną w ramach ubezpieczenia obowiązkowego lub fakultatywnego kontynuowanego w odniesieniu do jednego lub więcej ryzyk w ramach działów systemu zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek lub w ramach specjalnego systemu dla urzędników służby cywilnej.

Odpowiednio w rozporządzeniu nr 883/2004 w art. 1 wskazano, że określenie „praca najemna” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów stosowania ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce (art. 1a). Z kolei określenie „działalność na własny rachunek” oznacza wszelką pracę lub sytuację równoważną, traktowaną jako taką do celów ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego Państwa Członkowskiego, w którym taka praca lub sytuacja równoważna ma miejsce.

W ocenie Sądu w każdym przypadku pracą najemną będzie forma niesamodzielnej aktywności zawodowej, sprowadzająca się do rzeczywistych i efektywnych czynności wykonywanych na polecenie pracodawcy w ramach umówionego rodzaju pracy. Definicja ta obejmuje również wykonywanie pracy w ramach umowy o dzieło czy też - co ma zasadnicze znaczenie w niniejszej sprawie - także umowy zlecenia. Z kolei „działalnością na własny rachunek” jest z pewnością prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej.

Przenosząc powyższe uregulowania na grunt niniejszej sprawy to w pierwszej kolejności zauważyć należy, że sytuacja R. K. istotna dla ustalenia właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego kształtuje się w ten sposób, iż jednocześnie prowadzi on własną działalność gospodarczą (a więc działalność na własny rachunek) na terenie (...). Jednocześnie w kraju wykonywał pracę najemną (tj. w oparciu o umowę zlecenia) zawartą z Powiatowym Inspektorem Weterynarii w K..

W tej sytuacji zgodnie z cytowanymi powyżej przepisami rozporządzenia nr 1408/71 art. 14c lit. a (obecnie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004) zastosowanie wobec niego mieć powinno ustawodawstwo polskie, albowiem w tej sytuacji właściwym jest prawo tego Państwa Członkowskiego, w którym wykonywana jest praca najemna.

Przedłożone umowy zlecenia oraz zeznania odwołującego wskazują niewątpliwie, że odwołujący świadczył pracę na rzecz Powiatowego Inspektora Weterynarii w K. i podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym. Uzyskiwał z tego tytułu stosowne dochody i wszystko to wskazuje, że ta działalność miała cechy pracy najemnej.

Oceny tej nie zmienia okoliczność, że odwołujący wykonując pracę z tytułu umowy zlecenia, posiada miejsce zamieszkania również na terenie Wielkiej Brytanii, gdyż art. 13 ust. 2 lit a rozporządzenia nr 1408/71 stanowił że pracownik najemny zatrudniony na terytorium jednego Państwa Członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa, nawet jeżeli zamieszkuje na terytorium innego Państwa Członkowskiego.

Takiemu ustaleniu ustawodawstwa nie stoi na przeszkodzie to, że odwołujący posiada zarejestrowaną również w kraju działalność gospodarczą. Okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii właściwego ustawodawstwa, albowiem o podleganiu ustawodawstwu polskiemu przesądzała okoliczność, że odwołujący wykonuje w kraju pracę najemną a nie to, że prowadzi tutaj działalność gospodarczą. Na rzecz Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w K. odwołujący realizował zadania nie w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, ale właśnie zawieranych umów zlecenia.

Wskazane zasady wynikające z powyższych przepisów rozporządzenia powodują brak możliwości ustalenia ustawodawstwa w jakikolwiek inny sposób niż w nich podany, a więc poprzez przyjęcie, aby właściwym miało być ustawodawstwo brytyjskie tj. to w którym odwołujący prowadzi działalność gospodarczą.

Powoływanie się przez odwołującego na wykonywanie pracy o charakterze marginalnym, ponieważ prowadzona działalność nie przynosi żadnego zysku ekonomicznego, a co więcej nie generuje żadnych przychodów, nie było trafne. Odwołujący powołuje się w tej mierze na zapis art. 14 ust. 5b rozporządzenia nr 987/2009, który nie mógł mieć do niego zastosowania albowiem normuje on sytuację o której mowa w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nr 883/2004 a więc gdy chodzi o ustalenie ustawodawstwa dla osoby, która normalnie wykonuje pracę najemną (a nie działalność na własny rachunek) w dwóch lub kilku Państwach Członkowskim. Wydaje się, że odwołującemu chodziło więc o regulację z art. 13 ust. 2 rozporządzenia nr 883/2004, która dotyczy sytuacji wykonywania pracy na własny rachunek w dwóch lub kilku Państwach Członkowskich, skoro dokonywał on porównania wykonywania działalności gospodarczej na terenie (...) oraz w (...)podkreślając, że to działalność prowadzona za granicą przynosi dochód, a w kraju składa zerowe rozliczenia do Urzędu Skarbowego.

Niezależnie od powyższego Sąd pragnie zauważyć, że w sytuacji dotyczącej odwołującego, okolicznościami istotnymi dla określenia właściwego ustawodawstwa było to, że w (...)prowadzi on działalność gospodarczą, a w kraju wykonuje prace na podstawie umowy zlecenia. I z powodu tej ostatniej okoliczności właściwym jest ustawodawstwo polskie. Jednocześnie pracy z tytułu umowy zlecenia nie można z pewnością określić jako marginalnej skoro była ona przez odwołującego realizowana od kilku lat (i nadal jest wykonywana) oraz przynosi mu istotny zysk ekonomiczny. Działalność gospodarcza wykonywana w (...)nie miała tutaj istotnego znaczenia i rzeczywiście można ją uznać jako marginalną, z uwagi na brak osiągania dochodów z tego tytułu, lecz jednocześnie odwołujący posiadał inny tytuł ubezpieczenia społecznego jakim było wykonywanie pracy w ramach cywilnoprawnej umowy zlecenia.

W stosunku do odwołującego nie mógł mieć również zastosowania powoływany przez niego art. 11 ust. 3 lit a rozporządzenia nr 883/2004 r. albowiem zgodnie z treścią tego przepisu osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego. Chodzi tu więc o ogólną sytuację, w której nie występuje kolizja systemów ubezpieczeniowych wynikająca z pracy w jednym Państwie Członkowskim a pracą na własny rachunek w innym Państwie Członkowskim. A taka właśnie sytuacja miała miejsce w przypadku odwołującego. Jego sytuacja faktyczna związana z prowadzeniem działalności w (...) i wykonywaniem

umowy zlecenia w kraju była regulowana w art. 14c lit. a rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 i aktualnie w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 i pod kątem tych przepisów należało rozważyć właściwe ustawodawstwo.

Jednocześnie należy wskazać, że normy zawarte w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, (a wcześniej art. 12a ust. 7 lit a rozporządzenia nr 574/12) określają tryb ustalania właściwego ustawodawstwa przewidując niezwłoczność takiego działania jak i wymóg tymczasowego określenia ustawodawstwa właściwego przy uwzględnieniu m.in. art. 13 nr 883/2004. Zastosowanie powyższych uregulowań prawnych oznaczało w sytuacji odwołującego i przy uwzględnieniu art. 13 ust.3 rozporządzenia 883/2004 (czyli pierwszeństwa ustawodawcy państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca najemna dla osoby prowadzącej równoległe działalność gospodarczą w innym kraju), iż organ rentowy nie mógł inaczej postąpić jak tylko tymczasowo określić dla wnioskodawcy za okres od 3.01.2010 r. jako właściwe ustawodawstwo polskie. O tymczasowym określeniu prawa, według którego obejmuje się tę osobę ubezpieczeniem społecznym, instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy informuje wyznaczone instytucje państwa, w którym wykonywana jest praca. Wówczas istnieje możliwość nie zaakceptowania ustalonego ustawodawstwa lub poinformowania o odmiennej ocenie tej kwestii. Można to uczynić w ciągu dwóch miesięcy i w razie upływu tego terminu ustalenie to staje się ostateczne. Z akt organu rentowego wynika, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa została poinformowana o określeniu ustawodawstwa polskiego i nie zgłosiła co do takiego rozstrzygnięcia sprzeciwu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie (punkt I wyroku).

Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym przed 1.08.2015 r. Sąd zasądził od odwołującego na rzecz pozwanego kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt II wyroku).

SSO Jadwiga Świąćicka